

**“És una pel·lícula preciosa,
feta amb cura i un pols serè...”**

Patricia Gabancho - Diari AVUI - Suplement Cultura

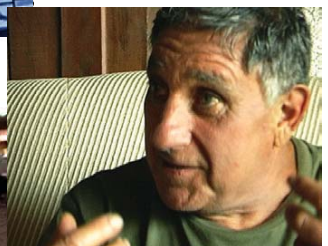
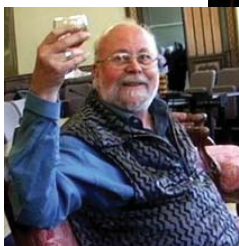
Publicat arran de la participació de la periodista
en una ronda de visualitzacions d'avaluació.

Entre 2 **GEGANTS**

GENT DEL NORD I DEL

SUD DELS PIRINEUS

GENT DEL NORD I DEL

SUD DELS PIRINEUS

UNA CULTURA QUE ES NEGA A MORIR

COMPAGNIE LITTÉRAIRE
GENÈT D'OR
PERPIGNAN
"ETERN" CANÇÓ GUARDONADA
MÚSICA DE SALVADOR PANÉ

UNA PEL·LÍCULA DE
MARIEL ALENDE O'CONNELL

MÚSICA DE **JORDI BARRE** (CREU DE SANT JORDI 1992) i **JOSEP MESEGUER**
POEMES D'**AUSIÀS MARC** adaptats per **MARIA LLUÏSA PAZOS, JACINT VERDAGUER,**
JOAN MARAGALL, EDUARD MIRÓ, JOAN TOCABENS, NÚRIA PRADAS...

SUMARI

SINOPSI

La Mariel viatja a Perpinyà, creuant els Pirineus en direcció sud-nord...

APUNTS DE DIRECCIÓ

I què ens ha dit la gent? Bàsicament ens ha obert el cor...

NOTES DE L'EQUIP

I si fèiem tot l'esforç per a no res?
Era un risc que s'havia d'assumir...

Protagonistes

Què és el CAEAC

Crèdits

Viatjant a Perpinyà per recollir un premi de poesia, la Mariel, que viu a Catalunya des de fa vint anys, convida gent del nord i del sud dels Pirineus a expressar el que senten envers la seva identitat cultural.

Entre 2 **GEGANTS**
UNA CULTURA QUE ES NEGA A MORIR

SINOPSI

TRES FETS SINGULARS

1. A Perpinyà, ciutat al nord dels Pirineus, gairebé tocant la costa mediterrània, se celebra cada any un certamen de poesia en llengua catalana, idioma que es parla en aquesta regió des de segles abans de la imposició del francès com a idioma oficial.

2. L'Eduard, mestre i poeta, i el Salvador, científic i músic, presenten una composició conjunta que guanyarà el premi en l'apartat de poemes musicats.

3. La Mariel, cantant de la peça, és convidada per l'organització a interpretar l'obra en directe el dia de la cerimònia de lliurament de les medalles.

LA MOTIVACIÓ

A partir d'aquí, la Mariel, que viu al sud dels Pirineus (on també es parla el català des de segles abans de la imposició del castellà com a llengua oficial), té una idea:

Fer una pel·lícula del viatge a Perpinyà, que la portarà a creuar els Pirineus en direcció sud-nord, que pugui servir de símbol de la unitat lingüística i cultural d'un territori separat a la força per l'Estat francès i l'espanyol.

EL VIATGE

En aquest recorregut amb cotxe, que físicament dura 1 hora i 20 minuts (temps de durada final de la pel·lícula, que es va rodar en temps real durant el mateix viatge cap a la gala), la Mariel parla de la seva arribada a Catalunya vint anys enrere i de com va aprendre a estimar una llengua i una cultura que de mica en mica va anar fent seves.

LA GENT

Mentrestant, a partir de les seves reflexions, gent vinculada als Jocs Florals del Rosselló (nom oficial de la trobada poètica) anirà explicant el que sent envers la seva identitat cultural. Un viatge emotiu, condimentat amb imatges de tradicions catalanes plenes de color (sardanes, gegants, trabucaires, castells...) i entrevistes al carrer, rodades a la diada de Sant Jordi a Sant Cugat (sud dels Pirineus) i a la Festa Catalana de Banyuls (nord dels Pirineus).

EL TOC ESPECIAL

Dos elements fonamentals d'aquesta pel·lícula són la música i la poesia, que van teixint el fil conductor del relat. La música, la signen Jordi Barre i Josep Meseguer, que musiquen textos clàssics i contemporanis de poetes catalans. L'aportació de Jordi Barre, entrevistat a la pel·lícula i cantant *a capella*, es podria considerar una mena de document històric. Jordi Barre, nascut el 1920 (guardonat amb la Creu de Sant Jordi 1992 i amb l'Orde Nacional del Mèrit francès) i amb més de vint discos en català, és tot un referent de la cultura catalana al nord dels Pirineus.

APUNTS DE DIRECCIÓ

L'amor em va portar a Barcelona el 1989. No sabia gaires coses de la ciutat ni de la regió. Amb tota seguretat superava el llistó dels tòpics de sol, platja, toros, paella, sangria i festa, però no puc dir que en fos cap entesa. Era abans dels Jocs Olímpics del 92. El FC Barcelona encara no havia guanyat cap Champions i molts turistes ni tan sols havien descobert Gaudí.

Avui tothom coneix el Barça, i tots els visitants de la ciutat s'han fet una foto a la Sagrada Família, encara que em temo que no gaire gent s'ha adonat que molts dels habitants d'aquesta regió, inclosa una porció del sud-est de França, arrufen el nas quan els estrangers es refereixen a ells com a espanyols o francesos. Jo també desconeixia això el 1989. Sabia que parlaven una llengua diferent, però ignorava que la seva literatura fos més antiga que la castellana o la francesa. Ni tan sols sospitava que aquesta llengua mil·lenària i aquesta cultura havien estat perseguides i prohibides durant tres segles.

I quina és la situació actual? Quanta gent sap que un bon grapat de les llengües oficials de la Unió Europea són parlades per menys gent que la que parla el català? Algú s'ha assabentat que aquesta llengua no té tractament oficial a la UE?

Visc a Catalunya des de fa vint anys i ja en porto uns quants vinculada al món de la poesia, col·laborant amb compositors que musiquen versos de poetes catalans i cantant aquest repertori en els seus recitals. He copsat el pols d'aquesta cultura durant el temps suficient com per poder dir que es troba en bona forma, i que, malgrat els temps difícils, s'ha mantingut productiva i sana des que segles enrere, els seus primers poetes, els trobadors, van començar a escriure versos en una llengua ja diferent del llatí, molt abans que els seus veïns castellans i francesos s'adonessin que podien fer el mateix amb els seus propis dialectes orals.

Ja feia uns anys que participava activament al CAEAC quan vaig proposar als seus integrants la idea d'aquesta pel·lícula. Sense cap mena de dubte, el seu entusiasme i el seu suport han fet possible que el somni esdevingués realitat. De seguida vam estar d'acord que era el moment just de convidar gent del nord i del sud dels Pirineus perquè expressessin el que sentien envers la seva identitat cultural. També vam coincidir a deixar la política al marge, ja que la immensa majoria de l'arc parlamentari català, des de l'esquerra fins a la dreta, passant per un ampli centre, acostuma a estar d'acord en la defensa dels temes culturals propis del país.

Aquesta és una pel·lícula que tracta de sentiments, de música, de versos, de tradicions, de gent corrent. No va d'ideologies ni, encara menys, de races: no existeix l'ètnia catalana i tothom que ho vulgui, pot ser català, sigui de la religió que sigui, i vingui d'on vingui.

Ser català és estimar, fer servir i protegir aquesta llengua tan antiga. Ser català és compartir aquest esplèndid territori i gaudir d'aquesta preciosa cultura, una cultura tan rica com vulnerable que Europa no es pot permetre el luxe de perdre.

Aquesta és la força d'aquest film. Tracta de com David intenta sobreviure entre dos gegants. Però en aquesta adaptació del segle XXI no hi ha lluita. No hi ha pedres que vulguin ferir cap enemic.

És principalment amb l'ús de la seva paraula que aquest poble intenta reconstruir casa seva. I és aquesta paraula la que no està disposat a deixar-se prendre.

I per què remenar un conflicte que no és generador de violència i que no és gens atractiu per als mitjans de comunicació internacionals? Doncs, per això mateix. Perquè creiem que és l'hora de la paraula. És hora d'ensenyar al món que un poble sencer ha sabut sobreviure a una ocupació de segles sense fer servir la violència. I que vol seguir per aquest camí perquè està convençut que és l'únic camí possible. Aquest hauria de ser el model a seguir i no el de les bombes generadores de titulars de premsa.

Els conflictes d'Irlanda del Nord i del País Basc afecten uns cinc milions d'habitants, mentre que el conflicte de l'àrea cultural catalana suma una població tres vegades superior. Els dos primers conflictes són presents als mitjans de comunicació internacionals de forma regular. El tercer no hi és pràcticament mai.

No som ingenus. Som conscients que la violència ven diaris i fa pujar les audiències. Però, com a persones vinculades a la cultura que som, no podem deixar de creure que aquest és un model macabre i pervers que no podem ni volem aprovar. Nosaltres volem tornar el poder a la paraula. Volem tornar a creure en la utopia.

En aquesta pel·lícula no hi intervenen actors. Cap de les persones entrevistades ha seguit un guió preestablert. I què ens ha dit, la gent? Bàsicament ens ha obert el cor. Un cor fort, endurit, però que batega imparabile, esperant el dia en què finalment la justícia prevaldrà per damunt de la força.

Hem aconseguit un document entranyable. Estem encantats amb el resultat estètic i enormement satisfets pel discurs narratiu, farcit de contingut i emotivitat alhora. Hem fet el que profundament sentíem que havíem de fer: deixar parlar els pacífics, aquells que mai no han estat vençuts perquè s'han sabut defensar amb la paraula.

I tothom hauria de prendre'n nota. Ja va essent hora que el món entengui que només el ple restabliment dels drets culturals perduts tombaran la justícia a aquest poble que ha decidit defensar-se sense vessar sang. Seria un exemple del fet que els homes i les dones som capaços de caminar cap endavant sense repetir els mateixos errors fins a l'infinit.

Mentrestant, en aquest racó de la Mediterrània, aquesta gent seguirà escrivint poesia i l'anirà cantant, tal com ho feien els primers trobadors, i, qui sap, potser els dos gegants, per primer cop a la història, faran un esforç per escoltar el que diuen i començaran a defensar-los, a estimar-los o, si més no, a respectar-los. O, posats a imaginar, qui sap si les institucions europees no deixaran de mirar cap a una altra banda mentre aquests dos estats fan l'impossible per aconseguir que els trets culturals diferencials de tot un poble desapareguin per sempre. Posats a ser utòpics, que no em guanyi ningú...

NOTES DE L'EQUIP

Des del dia que la Mariel va plantejar el projecte, l'entusiasme i la por es van apoderar de l'equip en proporcions gairebé iguals.

Una de les dificultats que se'ns presentava era el control dels temps: no en teníem cap. En primer lloc, no sabíem si la cançó guanyaria el premi o no. I si no guanyava? Tots els preparatius i la planificació per un rodatge d'aquestes característiques havien de començar abans de saber-ne el resultat. I si fèiem tot l'esforç per a no res? Era un risc que s'havia d'assumir...

I així ho vam fer. Mai oblidaré el dia en què la Mariel ens va comunicar en una de les reunions de treball que "haviem" guanyat el premi. Un altre cop les sensacions van ser dobles: entusiasme i por alhora... Es feia la "pel·li"!

Un altre dels inconvenients afegits era que, segons el parer de la Mariel, les preses del viatge a Perpinyà s'havien de rodar el mateix dia de la gala durant el mateix viatge: sense trucs.

"Fer cinema sense trucs és impossible". "El cinema és un gran número màgic en si mateix". Tots els arguments contraris a la proposta provenien de persones qualificades que sabien el que es deien. Però, de mica en mica, vam anar deixant de veure l'idea com un impossible per acabar acceptant-la com un desafiament.

I es va fer així, "en temps real", com repetia la Mariel.

Durant el viatge, era ella la que havia de parlar, de cantar *a capella*, d'obrir el cor i buidar-se davant l'objectiu. I, com si no n'hi hagués prou, en arribar a Perpinyà l'esperava l'actuació.

I tècnicament? Això implicava un equip mòbil de rodatge per al viatge mentre simultàniament es muntava un equip fix a la gala. Com es fa per partir un director per la meitat?

El guió que es va escriure per a les intervencions de la Mariel durant el viatge era un guió minuciosament treballat, però absolutament obert.

La veu en off, l'opció més còmoda per a aquest cas, va ser descartada des del primer moment: les intervencions de la Mariel durant el viatge havien de ser enregistrades en directe, "sense trucs".

A més, es va aconseguir que la Mariel no hagués de repetir frases literals.

En realitat, es van elaborar una sèrie de preguntes que l'assistent de producció li anava formulant sense que ella disposés de cap guió escrit que pogués anar seguint literalment.

Les respostes s'havien estructurat en forma d'esquemes que ella podia consultar prèviament, però que no li servissin per repetir "com una locutora". Una fórmula que ens "compliqués la vida", però que donés la frescor del discurs "no llegit".

Per si no hi havia suficients complicacions, les dues cançons que la Mariel havia d'interpretar durant el viatge i a *capella* tampoc podien ser rodades amb playback.

Hauria estat el més fàcil, però un altre cop es va optar pel camí de l'espontaneïtat.

I quina va ser la cirereta del pastís? Que la pel·lícula final no podia ser ni més llarga ni més curta que el temps real que normalment es necessita per anar amb cotxe des d'Hostalric (punt de partida) fins a Perpinyà: 1 hora i 20 minuts, aproximadament. Hem de dir, en defensa de la Mariel, que aquest no va ser un caprici seu. El cert és que va sorgir col·lectivament en una de les reunions de treball inicials, mentre s'anava perfilant el guió i, sincerament, creiem que és com havia de ser.

Es tracta de tota una sèrie de complicacions que entre tots ens vam autoimposar perquè la pel·lícula pogués desprendre aquest aire fresc que de debò creiem que hi és present. El treball en equip ha estat fonamental.

El càsting, les localitzacions, el treball d'investigació i de recerca dels continguts, l'estructura del discurs i l'estètica, tant visual com narrativa, han estat fruit d'un esforç enorme de tota la gent implicada en el projecte.

Rodar una pel·lícula a dos estats diferents també comporta problemes afegits: equips humans multilingües, coordinació i distribució complicada de tasques, agendes incompatibles... Fer una pel·lícula és com una cursa d'obstacles. En aquest cas, estem convençuts que tots els obstacles normals d'un rodatge, afegits als que ens vàrem autoimposar, han enriquit el resultat final. I això ha estat així gràcies a l'actitud positiva de cada un dels artífexs del projecte, que ha sabut utilitzar els problemes per posar en pràctica estratègies imaginatives i trobar solucions que, al final, són les que acaben marcant la diferència.

PROTAGONISTES

Nascuda en el si d'una família on els seus quatre avis parlaven quatre llengües maternes diferents (l'O'Connell, l'anglès; l'Alende, el castellà; la Jonquières, el francès i la Vicario, l'italià), la seva passió per les llengües esdevé quelcom gairebé natural. Tan aviat com arriba a Catalunya comença a estudiar català, idioma que aviat farà servir com a llengua vehicular. Com a cantant, comença a contactar amb músics i poetes del país que acabaran despertant el seu amor per la poesia i la literatura catalanes. Amb ells participa en enregistraments i recitals poètico-musicals fins que, en cantar un poema de l'Eduard Miró musicat pel Salvador Pané, guanya un premi als Jocs Florals de Perpinyà i és convidada a cantar a la cerimònia de lliurament de medalles. A partir d'aquí neix la idea de la pel·lícula. La seva anterior experiència davant i darrere d'una càmera és en el curt *Subliminally Explicit*, dirigit per Maj Vernell, a qui tornarà a implicar en la realització del seu projecte de Perpinyà.

**MARIEL
ALENDE O'CONNELL**
Entrevistes, relat i codirecció

EDUARD MIRÓ

Mestre, llicenciat en filologia catalana i director de l'Escola Miró, ha obtingut el Mestratge en Gai Saber i és mantenidor dels Jocs Florals de Perpinyà, en els quals va ser guardonat amb la Medalla de la Vila. Com a dinamitzador cultural i rapsode, ha organitzat maratons i recitals poèticomusicals com ara l'homenatge a Pau Casals el 1996 i la Setmana de la Poesia el 2003. Ha publicat *Perfum de Silenci* (1997) i *Homenatge Poètic a Pau Casals* (1999). Els seus poemes han estat musicats pels compositors Josep Meseguer, Salvador Pané i Jordi Vers.

Poemes i entrevista

Entrevistat a Barcelona. Sud dels Pirineus

JOAN TOCABENS

És un dels escriptors nord-catalans més llegits a banda i banda de la frontera. La seva obra publicada inclou sis novel·les, tres llibres d'assaig, dos de narrativa breu i quatre de poesia.

També ha col·laborat amb Jordi Barre com a autor dels textos en set dels seus àlbums.

El 1969 és nomenat professor a l'Escola de Mestres de Perpinyà i el 1985 és guardonat amb el premi Vila de Perpinyà per la novel·la *Quan sagna el Llobregat*.

Actualment exerceix el càrrec de secretari perpetu dels Jocs Florals del Rosselló.

Poemes i entrevista

Entrevistat a Perpinyà. Nord dels Pirineus

JOSEP MESEGUER

Música i entrevista

Amb més de tres-centes composicions pròpies, en els darrers anys, ha concentrat la seva activitat a musicar textos de diferents poetes catalans.

Un dels seus darrers treballs està inspirat en el llibre *Homenatge a Ausiàs Marc* de la Maria Lluïsa Pazos, en què l'autora realitza una antologia poètica actualitzada i comentada de la seva obra.

Junt amb la Núria Pradas ofereix conferències de divulgació de la cultura catalana, on interpreten les seves composicions basades en versos de poetes catalans de diferents èpoques.

NÚRIA PRADAS

Recerca i entrevista

Com a cantant i compositora ha treballat amb diverses formacions musicals i ha enregistrat un àlbum solista. Actualment, i conjuntament amb el seu marit, Josep Meseguer, interpreta les seves pròpies obres, basades en textos de poetes catalans clàssics i contemporanis. Recentment ha publicat un llibre de poemes propis i ha estat guardonada amb diversos premis de poesia. També amb el Josep Meseguer, ha desenvolupat una sèrie de concerts conferència destinats a la difusió de la cultura catalana dintre i fora de Catalunya, que els han portat, entre altres llocs, a quatre universitats dels Estats Units.

Entrevistats a Tordera. Sud dels Pirineus

JORDI BARRE

Música i entrevista

Estudià al conservatori de Perpinyà i ja de molt jove actuà en formacions simfòniques; més endavant formà una orquestra pròpia, amb la qual aconseguí notorietat. Des de la publicació del disc *Canta Perpinyà*, poemes musicats de Jordi-Pere Cerdà (1963), interpreta i enregistra sempre en català. Vinculat a la Nova Cançó, és considerat l'introduïdor d'aquest moviment a la Catalunya del Nord, on actua arreu.

El seu extens repertori inclou poemes d'autors catalans i textos propis, comèdia musical, cançó infantil i tradicional i peces simfòniques. Entre els seus discos cal destacar *El xiprer verd* (1979), *Si te'n vas* (1984), *Amb la força de l'amor* (1990), *Angels de la terra* (1993), *Els reis de Mallorca* (1993), *Jordi Barre a l'Espai* (1995), *Tots els records* (1998) i *Infants de l'univers* (2000). El 1982 li fou lliurat el Disc d'Or. Entre altres guardons cal destacar el premi Joan Blanca a favor de la defensa del català (1999), la Creu de Sant Jordi (1992) i l'Orde Nacional del Mèrit francès.

THÉRÈSE i FERNAND

Passeig i entrevistes

Convidada pel seu cosí Claudi Sebastià, guanyador de la Gran Medalla a Perpinyà, la Thérèse es troba amb la Mariel, a qui obre les portes de casa seva, a Banyuls (terra de vinyataires i pescadors al nord dels Pirineus), per parlar-li, en companyia del seu marit Fernand, d'allò que senten pel lloc on han nascut i per la seva cultura.

Entrevistats a Banyuls. Nord dels Pirineus

Com ells

gent a banda i banda dels Pirineus, no han volgut deixar escapar aquesta oportunitat de poder expressar els seus sentiments envers la seva identitat cultural.

Entrevistats a banda i banda dels Pirineus

SALVADOR PANÉ

Composició, assaigs i premi

Viu a Zuric, on es dedica a la investigació científica i des d'on ha escrit nombroses partitures per a poemes de l'Eduard Miró, entre les quals destaca *Etern*. En un dels seus viatges a Barcelona es veu amb la Mariel. Li ensenya la peça i a la Mariel li encanta. L'assagen, l'enregistren, la presenten a concurs a Perpinyà i finalment surt premiada. Enmig d'aquesta cadena d'esdeveniments, neix la idea de la pel·lícula.

Composició, assaigs i interpretació. Zuric, Barcelona, Perpinyà

QUÈ ÉS EL CAEAC

La Mancha de Colores

El Centre Alternatiu d'Exposició d'Artistes Contemporanis és un punt de trobada d'artistes d'arreu del món que d'una forma o altra treballen per la difusió de la cultura catalana. Haver col·laborat artísticament en projectes d'algun dels integrants d'aquesta plataforma és un requisit del tot imprescindible per poder-ne formar part.

El nom La Mancha de Colores descriu la seva filosofia: cada artista té el seu propi color, i, com si es tractés d'una taca de pintura, aquesta nova gota de color entra en contacte amb algun dels altres integrants perquè la taca es vagi estenent de mica en mica, fent-se cada cop més gran, més diversa, però gens dispersa o inconnexa. I per què La Mancha de Colores i no La Taca de Colors? Perquè creiem que no es pot difondre la cultura catalana sense aliats estratègics. La llengua castellana arriba a centenars de milions de persones i ens és una llengua propera. En aquest cas, no percebem el castellà com a adversari cultural, sinó com a pont que ens pot apropar a gent d'arreu del món que en el seu entorn natural fa servir aquesta llengua. Volem que tot aquest públic entri per la porta del CAEAC i, un cop dintre, pugui gaudir de tot el que els seus membres tenen per oferir.

El CAEAC no contribueix amb aportacions econòmiques. La seva manera de donar suport a les idees dels seus integrants és propiciant les col·laboracions artístiques i oferint la seva plataforma d'exposició durant el temps que calgui.

COLIN CLARKE i MAJ VERNELL

Els 2 braços de la Mariel

Llicenciat en història per la Universitat de Manchester, el Colin ha estat implicat en cada etapa de la pel·lícula, des de la gestació fins a la postproducció, i és, sens dubte, una de les potes principals d'aquest projecte i també dels treballs audiovisuals anteriors de la Mariel.

Des de l'ombra, i signant els seus treballs sempre amb pseudònims, Maj Vernell atorga tot el protagonisme a la creació, "alliberant al públic de les inevitables distraccions provocades per l'habitual associació de l'obra amb la personalitat de l'autor".

En el seu vessant musical, cal distingir els seus treballs de composició i arranjaments dins de l'òrbita de la música popular de les seves obres acadèmiques. Actualment ultima el seu *Concerto for Voices, Piano and Electroacoustic Orchestra*, encara no estrenat.

Ja en el terreny audiovisual, i també junt amb el Colin i la Mariel, els seus projectes amb el cor francès Hanacpachap i el duet UP, a més del curtmetratge *Subliminally Explicit*, van definint una estètica que acabarà consolidant-se en *Entre 2 GEGANTS*.

CRÉDITS

Un relat de
Dirigit per
Produït per

MARIEL ALENDE O'CONNELL
MAJ VERNELL
COLIN CLARKE

Entrevistes al
nord dels Pirineus

JORDI BARRE
JOAN TOCABENS
THÉRÈSE RUIZ
CLAUDI SEBASTIÀ
FERNAND RUIZ
MARGARIDA
GABRIEL MORET
REGINA
RENÉ CALMON
DAVID
FELIP BARBA

Entrevistes al
sud dels Pirineus

EDUARD MIRÓ
JOSEP MESEGUER
NÚRIA PRADAS
PERE MONTSERRAT
JAUME
MONTSERRAT GALES
SALVADOR PANÉ
ANNA
IKRAM ROS SALAMAT

Planificació de continguts
Coordinació poètica
Coordinació musical

SUSANNA MARIBECA
PERE RAMOS
JORDI VERS

Consultors de llengua i cultura catalanes
Nord dels Pirineus
Sud dels Pirineus

RENÉ PERNAR
MARINA RELIN

Assistents de producció
Nord dels Pirineus
Sud dels Pirineus

NÚRIA RUIZ
JORDI E. PRADAS

Direcció artística
Fotografia
Imatge
Muntatge
So

WELLIAND FLUMHS
KOSHEEN GISCART
HUGH CLARKE
AUGUST DE LA FONT

Disseny de títols
Revisió de textos
Il·luminació

ANIKA BERKEA
FREDERIC PETIT
MARISA ABAD
JACQUES OTAMOND
JOAN VITALL

Maquillatge

AUORE BOUSUAS
MARIA TORNETS

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA
SERVEI DE LLENGÜES

CONSORCI PER A LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

PRODUCCIÓ INCLOSA
EN EL CATÀLEG DE

ENTRE 2 GEGANTS

Gènere	PEL·LÍCULA DOCUMENTAL (CULTURAL/DIVULGATIVA)
Durada	83 MINUTS
Idioma	CATALÀ
Subtítols	ANGLÈS i CASTELLÀ
BN/Color	COLOR
So	ESTÈREO
Localització	CATALUNYA (ESPANYA i FRANÇA)

TRÀILER	3 MINUTS (inclòs en el DVD MOSTRA i a INTERNET)
----------------	--

VISITEU EL WEB
www.lamanchadecolores.com/entre2gegants

Entre 2 **GEGANTS**
UNA CULTURA QUE ES NEGA A MORIR

Per informació i contacte

(+34)938470718

entre2gegants@lamanhadecolores.com

Entre 2 GEGANTS a Internet

www.lamanhadecolores.com/entre2gegants